

aspirando in oratione, et laborando in actione, habere coneris ». (Alvarez de Paz, S. I.).

Affectus. O Cor Iesu, spes in te morientium! Tu spes es nostra dum vivimus. Sicut columba dimissa a Noe, quae non invenit ubi requiesceret pes eius, aquae enim erant super universam terram, ne nos quidem invenimus ubi requiescat cor nostrum; mundana enim vana sunt, et dolosa omnia. Ad te ergo accedimus, ad arcam divinam Cordis tui, requiem exoptatam consequuturi. Admitte nos ad requiem placidam huiusce sacrarii dum vivimus, ut in pace, in te, in tuo amplexu dormiamus et requiescamus in aeternum.

Deprecatio. O clementissime Iesu, amator animarum, per agoniam Cordis tui sanctissimi, et per dolorem Matris tuae Immaculatae, lava in sanguine tuo peccatores totius mundi nunc positos in agonia et hodie morituros. Cor Iesu in agonia factum, miserere morientium (Indulgent.) (Ex D. Alphonso).

CONCIO XLII.

THEMA: Super Omnipotentem deliciis afflues.

(Iob, XXII, 26).

IDEA CONCIONIS

- PROP. Corde Iesu fruendum, quia est delictum sanctorum omnium.
- DIVISIO. I. Fuit delictum iustorum conspectu Eius mortali fruendum; II. Est delictum viatorum vestigia Eius insequentium; III. Erit delictum comprehensorum faciem Eius videntium.
- PARS. I. Quorum: A) Alii per revelationem viderunt, unde laetati sunt, sicut: a) Patriarchae; b) Prophetae; Caeterique veteres iusti. B) Alii vero facie ad faciem conspexerunt; ideo fuit delictum: a) Pastorum; b) Magorum; c) Iustorum; d) Magdalene sedentis; e) Turbarum sequentium; f) Ioannis recumbentis.
- PARS II. Est delictum viatorum: a) Reficiens eos in laboribus; b) Alens ad contumelias pro nomine Eius tolerandas; c) Remunerans suavissimis animo donis et gaudiis.
- PARS III. Erit delictum comprehensorum faciem Eius videntium; qua visione inebriantur deliciis: a) Copiosissimis; b) Et clarissimis; c) Solidissimis; d) Et altissimis seu intimis.

Exordium. Proprium est hominis delicias quaerere, quia connaturale est ipsi eas appetere. At stultorum error hinc emicat, quod, comparati iumentis insipientibus, quibus non est intellectus, vitae futurae obliti, vel eam negantes, et animae dignitatem nobilitatemque spernentes, sic in suis coetibus aiunt: « venite ergo et fruamur bonis, quae sunt, et utamur creatura tamquam in iuventute celeriter; vino pretioso et unguentis

nos impleamus, et non praetereat nos flos temporis » (1). Et sic, secundum carnem viventes, quae carnis sunt appetunt, ac requirunt et sapiunt, quin umquam appetitus eorum acquiescat; spiritus enim non vivit de his, quae carnis sunt, sed de his quae sunt secundum spiritum. En quare iusti sapientiores ac prudentiores ad fontem aeternum ac copiosissimum deliciarum spiritualium coelestiumque accedunt, ut inde quietem veram, gaudium plenum, fruitionem perfectam, et dulcedines ineffabiles hauriant, quae solummodo intra Cor Iesu reperiuntur, quod est vere delictum sanctorum omnium. En ergo qua de causa sequens stabiliatur a me

Propositio. *Corde Iesu fruendum, quia est delictum sanctorum omnium.*

Nihil aliud significat Cor Iesu esse delictum sanctorum, quam suavissima et intima excitari per hoc delectatio in cordibus colentium illud. Cum autem delectatio sit quies appetitivae virtutis in aliquo bono amato, quam quietem omnes naturaliter appetunt, en quare sancti in Corde Iesu quiescentes summo gaudio afficiebantur, fruebantur enim bono, quod appetebant et amplectebantur summum bonum, quod amare valebant. Ut ergo Cor Iesu nos participes efficiat tantarum deliciarum una cum sanctis ad illud accedamus.

Divisio. I. *Quod fuit delictum iustorum conspectu eius mortali fruendum;* II. *Quod est delictum viatorum vestigia Eius sequentium;* III. *Quod erit delictum comprehensorum faciem Eius videntium.*

(1) *Sapient.* II, 6, 7.

PARS I. — COR IESU FUIT DELICTUM IUSTORUM CONSPECTU
EIVS MORTALI FRUENTIUM.

A) Quorum quidam viderunt eum aspicientes a longe et salutantes, iuxta Apostolum, uti sancti et prophetae adventum Eius expectantes; quamvis enim revelatio non sit proprie visio, et tamen secundum intellectum; ideoque, gratia huiusce fidei, dicit Apostolus: « videmus nunc per speculum in aenigmate » (1). Quia ergo sancti illi viderunt Iesum, aspicientes a longe per visum, laetati sunt in adventu Eius futuro.

a) Patriarchae gavisus sunt. « Abraham, pater vester, exultavit ut videret diem meum; vidit et gavisus est » (2); Idest, exultavit ut videret tempus Incarnationis meae; et quia oculis fidei vidit et lumine prophetiae, ideo gavisus est.

b) Prophetae gavisus sunt. « Lauda, filia Sion, iubila Israel, laetare et exulta omni corde, filia Hierusalem ». Et quare? Quia: « Dominus Deus tuus in medio tui fortis; ipse salvabit; gaudebit super te in laetitia, silebit in delectione sua, exultabit super te in laude » (3).

c) Iusti gavisus sunt: « Scio quod Redemptor meus vivit; et in novissimo die de terra surrecturus sum; et rursum circumdabor pelle mea, et in carne mea videbo Deum meum » (4).

B) Quidam vero viderunt eum facie ad faciem cum in hominibus versaretur. Si ergo solummodo aspicientes a longe patriarchae, prophetae, omnesque iusti tanto gaudio afficiebantur in sola spe adventus ipsius, quanto magis iusti conspectu eius mortali fruendo, deliciis coelestibus affici, et gaudio spiritali repleti tenebantur, qui eum praedicantem audierunt, et mirabilia operantem viderunt? Huius gaudii, volens D. Ioannes omnes fideles participes fieri, scribit: « quod fuit ab initio,

(1) *I Corinth.* XIII, 12.

(2) *IOANN.* VIII, 56.

(3) *SHOPON.* III, 14, et seq.

(4) *IOB,* XIX, 25.

quod audivimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus, et manus nostrae contrectaverunt de Verbo vitae... annunciamus vobis... Et haec scribimus vobis, ut gaudeatis, et gaudium vestrum sit plenum » (1). Praetereamus miracula in remedium languentium patrata, ut mentem vertamus ad internas animi consolationes, ad dulcissima gaudia, ad delicias ineffabiles et copiosissimas, quas SS. Cor Iesu commovebat in cordibus diligentium.

a) Vix mundum ingressum, primitias Iudaeorum, pastores, scilicet, vigilantes, quos angelico ministerio primos adhibet adoratores, ita iucundos reddit, et corda et ora ipsorum ita ad Deum collaudandum impellit, ut qui infantem et pauperem ac in praesepio iacentem adoraverant, « reversi sunt gloriantes et collaudantes Deum in omnibus, quae audierant et viderant » (2).

b) Magos gentiles, duce stella, a longe venientes cum muneribus natum Dominum adoraturos ita illuminat ac sanctificat, ut « responso accepto in somnis ne redirent ad Herodem, per aliam viam reversi sunt in regionem suam » (3). Nam « qui munera obtulerant Domino, consequenter responsum accipiunt non per angelum sed per ipsum Dominum » (4). Ideo « alia venerunt via Magi, alia redeunt. Qui enim Christum viderant, Christum intellexerant, meliores utique quam venerant revertuntur. Duae quippe viae sunt: una, quae ducit ad interitum, alia, quae ducit ad regnum. Illa peccatorum est, quae ducit ad Herodem, haec Christus est, qua reditur ad patriam » (5).

c) Quia ad omnes salvandos venerat, omnibus manifestari debebat. Idcirco scribit S. Ambrosius: « Non solum ab angelis et prophetis et a pastoribus, sed etiam a senioribus, et iustis generatio Domini accepit testimonium. Omnis

(1) I Ioann. I, 1.

(2) Luc. II, 20.

(3) MATTH. II, 12.

(4) S. Hieron. *Comment. in Matth.* lib. I, cap. II.

(5) S. Ambros. *lib. II in Luc.* cap. II.

aetas et uterque sexus, eventorumque miracula Fidem adstruunt. Virgo generat, sterilis parit, mutus loquitur, Elisabeth prophetat, Magus adorat, utero clausus exultat, vidua confitetur, iustus expectat » (1). Sed quomodo Simeon expectans cognovit? quare exultavit? unde prophetavit? Quia dum Iesum in ulnas accepit, se esse Messiam lucis supernae radio monstravit. « O omnipotentia nascentis! O magnificentia de coelo ad terram descendentis! Adhuc in utero portabatur, et ex utero matris a Ioanne Baptista salutabatur. In templo presentabatur, et a Simeone sene famoso, annoso, probato, coronato agnoscebatur. Tunc cognovit, tunc adoravit, tunc dixit: Nunc, Domine, dimittes servum tuum in pace, quia viderunt oculi mei salutare tuum » (2).

d) Unde nisi a SS. Corde Iesu gratia, qua Magdalenam ad conversionem vocat, misericordia qua recipit, venia quam bonus largitur? « Ecce mulier, quae erat in civitate peccatrix, ut cognovit quod (Iesus) accubisset in domo Pharisaei, attulit alabastrum unguenti. Et stans retro secus pedes eius, lacrymis coepit rigare pedes eius et capillis capitis sui tergebat, et osculabatur pedes eius, et unguento ungebat » (3). « Quid ergo miramur fratres? Mariam venientem, an Dominum susipientem? Susipientem dicam, an trahentem? Sed melius trahentem dicam et susipientem; quia nimirum ipse eam per misericordiam traxit intus, qui per mansuetudinem suscepit foris » (4). Et ita suaviter ac intime traxit, ut dum Martha satagebat circa frequens ministerium, Maria sedens secus pedes Domini, audiebat verbum illius contemplationis dulcedine capta.

e) Delictum erat omnibus, qui turmatim ad eum undequaque conveniebant: « et sequutae sunt turbae multae de Galilaea, et Decapoli, et de Hierosolomis, et de Iudaea et de

(1) Eodem, loc.

(2) S. Augustin. *Sermo XIII de tempore.*

(3) Luc. VII, 37, 38.

(4) S. Greg. *Homil. XXXIII in Evang.*

trans Iordanem » (1). Quae quidem, ad fruendum suavius dulcedine labiorum eius, ita ad eum proxime properabant, quod « et contingit dum iret a turbis comprimebatur » (2).

f) Sed, qui superabunde inter omnes, delicias Sacri Cordis dulcissimas in ipso fonte potavit atque persensit, fuit abs dubio D. Ioannes « qui et recubuit in coena supra pectus eius » (3), quem diligebat Iesus; idest amplioris dilectionis fecerat dignum. Unde de eo scribit D. Augustinus: « Hic tantae sublimitatae principii etiam caetera congrua praedicavit, et de Domini divinitate, quomodo nullus alius, est locutus: hoc eructabat quod biberat: Non enim sine causa de illo in isto ipso evangelio narratur, quia et in convivio super pectus Domini discumbibat. De illo ergo pectore in secreto bibeat; sed, quod in secreto bibit, in manifesto eructavit » (4).

PARS II. — EST DELICIUM VIATORUM VESTIGIA
EIUS SEQUENTIUM.

Vestigia Christi sequimur quando Christi crucem portamus: « Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me » (5). Nec est verus Christi discipulus, qui crucem renuit ferre: « et qui non accipit crucem suam et sequitur me, non est me dignus » (6). Oportet enim ad regnum aeternum pervenire per passiones et tribulationes multas, ad similitudinem eius, « quem videmus propter passionem mortis, gloria et honore coronatum » (7), Nec tamen SS. Cor Iesu deserit sequentes se; sed reficit, alit, et iam nunc magnis animi donis et deliciis remunerat.

(1) MATTH. IV, 25.

(2) LUC. VIII, 42.

(3) IOANN. XXI, 20.

(4) *Tract. XXXVI in Ioan.*

(5) MATTH. XVI, 24.

(6) MATTH. X, 38.

(7) *Ad Hebr.* II, 9.

a) Omnes laborantes, omnes crucis pondere oppressos ad se vocat: « venite ad me omnes, qui laboratis » (1). Et quare? Ut reficiat: « et ego reficiam vos ». Sicut enim abundant passiones, quas pro Christo sustinemus, ita per Christum abundat consolatio, qua Deus nos reficit et allevat. Est enim SS. Cor Iesu fons misericordiarum (Concione XXV), et Deus totius consolationis (Concione XXXIV) qui, ut ait Apostolus consolatur nos in omni tribulatione nostra (2). Nam indigemus ut sustentemur in malis, quae nobis adveniunt, quod est proprie consolari, iuxta D. Thomam (3): nisi enim haberemus aliquid in quo quiesceret cor nostrum quando mala superveniunt, non subsisteremus. Tunc ergo Cor Iesu nos consolatur quando affert nobis refrigerium in quo quiescamus a malis, quae nos ubique circumstant; quamvis enim possemus in aliquo alio sustentari, quiescere, consolari, tamen solum Cor Iesu potest nos in omnibus sustentare; ideoque; venite ad me omnes. Et ita est primo delictum viatorum vestigia eius sequentium, quia scilicet reficit eos in laboribus; nam, si peccatores sunt, reficit quia misericors est; si afflicti, reficit vel ab afflictione liberando quia potens est, vel iudicando quia iustus est; et si laborantes sunt, reficit, quia et allevat in laboribus perferendis, et remunerat pro laboribus patienter toleratis.

b) Verum non tantum adiuvat, sed alit ad ardua appetenda, quaerenda et magna cum animi constantia sustinenda ad similitudinem Apostolorum « qui ibant gaudentes a conspectu concilii quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati » (4). Nam alii martyrii cupidi, instar Francisci Xaverii, ad infideles evangelizandos laeti secedunt, ut per manus eorum fiant dignum Domini holocaustum (5). Alii sponte tormenta quaerunt, sicut germani fratres Iustus

(1) MATTH. XI, 28.

(2) *II Corinth.* I, 4.

(3) *Comment. in Paulum*, loc. cit.

(4) *Act. Apost.* V, 41.

(5) *Breviar. rom.* 3 dec.

et Pastor, qui e ludo literario neque vocati neque appellati in domum iudicis Daciani properant, christianos se esse publice profitentes et pro Christi fide supra aetatem et corporis vires laeti atque alacres tormentorum cruciatibus sese ultro praebuerunt (1). Alii tandem alacres sustinent, sicuti S. Peregrinus Latiosus, cuius crus cum ex cancri morbo intumisset, atque putredine adeo esset infectum, ut foetorem omnibus inferret, sic tamen absque omni quaerimonia semper fuit, ut cives illum alterum Iob appellarent (2).

c) Est denique delictum viatorum, remunerans eos magnis animi donis, et gaudiis. «Laetabitur virgo in choro, iuvenes et senes simul; et convertam luctum eorum in gaudium, et consolabor eos, et laetificabo a dolore suo. Et inebriabo animam sacerdotum pinguedine; et populus meus bonis meis adimplebitur, ait Dominus » (3).

D. Paulus qui raptus est in Paradisum, ubi audivit arcana verba, quae non licet homini loqui; D. Ioannes evangelista cui Deus dedit Verbum divinum ad similitudinem aquilae altissime volantis, propinquius prae caeteris contemplari; S. Stephanus videns coelos apertos et Iesum stantem a dextris virtutis Dei; S. Franciscus Assisinate, in cuius carne Dominus Iesus passionis suae sacra stigmata renovavit; S. Ignatius a Loyola claris illustrationibus Manresae a Deo illustratus; S. Philippus Nerius cuius cor tanto aestuabat ardore ut cum intra fines suos contineri non posset, illius pectus, ut contineret, Dominus mirabiliter ampliavit; S. Theresia, quae audivit Christum data dextera dicentem: «deinceps ut vera sponsa meum zelabis honorem»; S. Rosa Limana, quae meruit a Christo hanc vocem audire: «Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto»; S. Catharina Senensis, in quam Christus ex suis vulneribus quinque splendor totidem radios per manus, pedes et cor distributos immisit; S. Michael a Sanctis, cui Cor suum Sanctissimum in pectore servandum tradidit Sal-

(1) *Breviar. rom.* 9 august.

(2) *Breviar. rom.* 1 iunii.

(3) *IEREM.* XXXI, 13, 14.

vator divinus, ipse autem cor sibi sumpsit Michaelis dilecti, mystica commutatione mirabili; S. Gertrudis, in cuius corde ipse Christus testatus est iucundam sibi habere mansionem; S. Ioannes a Cruce qui tanto in Deum aestuabat amore ut, cum divinus ignis sese intro diutius continere non posset, ad egrediendum foras cogebatur, coruscante late vultu eius, irradiatione luminis sempiterni: B. Margarita Alacoque, cui Iesus investigabiles Cordis sui divitias revelare dignatus est; tandem alii quamplurimi, qui in hac vita mortali degentes adhuc, coelestibus charismatibus refecti ac remunerati sunt, apertissime demonstrant Cor Sanctissimum Iesu esse delictum viatorum vestigia Eius sequentium.

PARS I. — ERIT DELICTUM COMPREHENSORUM
FACIEM EIUS VIDENTIUM.

Sed si SS. Cor ita dulcem reddit vitam temporalem sanctorum qui sequuntur illud, quanta erunt deliciae quibus affluent necesse est, cum viderint Deum facie ad faciem, ac torrente voluptatis Eius potabuntur? Revera tunc Cor Iesu erit delictum comprehensorum faciem Eius videntium: «Ego protector tuus sum, et merces tua magna nimis» (1). Quanta sit haec merces quales futurae sint hae deliciae enarrari nequit, quia sunt supra omnem sensum, iuxta Apostolum: «nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quae praeparavit Deus his qui diligunt illum» (2); quo ostendit, iuxta D. Thomam, illam gloriam visionis aperte ab hominibus ignorari, dupliciter: primo, quia non subiacet sensibus humanis; ideo nec oculus vidit, nec auris audivit. Secundo, quia est supra capacitatem intellectus humani; ideo nec in cor hominis unquam ascendit. «Nam ea, quae a sen-

(1) *Gen.* XV, 1.

(2) *I Corinth.* II, 9.

sibilibus ad intellectum perveniunt, ascendunt in cor, quia sunt in intellectu altiori modo quam in seipsis; sunt enim in intellectu secundum modum eius. Sed illa, quae sunt in intellectu superiora, altiora sunt in seipsis quam in intellectu; et ita quando ab intellectu capiuntur, quodammodo descendunt. Quia igitur illius gloriae notitia, non accipitur a sensibus sed ex revelatione divina, ideo signanter dicit: nec in cor hominis ascendit, sed descendit » (1).

Scimus tamen beatos faciem Dei visuros: « videbimus eum sicuti est » (2): quae visio omnium bonorum erit origo secundum illud: « ostende faciem tuam, et salvi erimus » (3). Sequendo ergo mentem D. Thomae super illud « ut sciatis quae sit spes vocationis eius, et quae divitiae gloriae haereditatis eius in sanctis » (4), dico delicias comprehensorum, Cor Iesu facie ad faciem videntium, esse

a) Copiosissimas; nam « gloria et divitiae in domo eius » (5); quam copiam ad similitudinem torrentis praenuntiatur: « et torrente voluptatis tuae potabis eos » (6).

b) Clarissimas; nam videbunt Deum absque speculo et sine aenigmate; deinde quia in coelo lux erit in aeternum duratura: « non occidet ultra sol, et luna tua non minuetur, quia erit tibi Dominus in lucem sempiternam » (7); praeterea quia iusti claritate fulgebunt: « fulgebunt iusti sicut sol in regno Patris eorum » (8); tandem quia in conspectu omnium tam bonorum quam malorum revelabuntur.

c) Stabilissimas. Idest in perpetuum duraturas; nihil enim erit post tempus nisi aeternitas. Ideo coelestes divitiae haereditas vocantur, nam, quae haereditaria sunt, stabiliter possidentur.

(1) *Expositio sup. hunc loc.*

(2) *I Ioann. III, 2.*

(3) *Psal. LXXIX, 4.*

(4) *Ad Ephes. I, 18.*

(5) *Psal. CXI, 3.*

(6) *Psal. XXXV, 9.*

(7) *Isai. LX, 20.*

(8) *Matth. XIII, 43.*

d) Tandem intimas; nam non erunt de his, quae sunt extra hominem, sicut divitiae et hominum aestimatio; sed de his, quae sunt intra hominem secundum illud: « regnum Dei intra vos est » (1), ita quod nullo moerore turbentur.

Et quia tales coelestes delicias sancti viatores agnoscunt et per revelationem et etiam per nonnullam participationem spiritualis pinguedinis, ideo eas ardentissime desiderant dicentes cum Apostolo: « cupio dissolvi et esse cum Christo » (2); clamat enim ad Deum anima gemitibus inenarrabilibus.

Consequentia. Ergo Corde Iesu fruendum. Nam « hoc distare fratres carissimi, inter delicias corporis et cordis solet, quod corporales deliciae, cum non habentur, grave in se desiderium accendunt; cum vero avidè eduntur, comedentem protinus in fastidium per satietatem vertunt. At contra spirituales deliciae, cum non habentur in fastidio sunt; cum vero habentur, in desiderio, tantoque a comedente amplius esuriuntur, quanto et ab esuriente amplius comeduntur. In illis appetitus placet, experientia displicet; in istis appetitus vilis est, et experientia magis placet. In illis appetitus saturitatem, saturitas fastidium generat; in istis autem appetitus saturitatem, saturitas appetitum parit » (3).

Affectus. O si quis delicias D. Ioannis super pectus tuum recumbentis posset degustare! O si quis affectuum B. Magdalenae sedentis secus pedes tuos posset esse particeps! O si quis suavitatem tot sanctorum etiam in mediis cruciatibus immorantium posset persentire! At si tam bonus es ac suavis, ac dulcis diligentibus, dum sumus in via, o amantissime Iesu! quanta erit suavitas tua, quam dulces et visio tui, et possessio in patria! O dulciora super mal et favum! O flumina consolationis digna illo Oceano qui Pater totius consolationis est! Vere

(1) *Luc. XVII, 21.*

(2) *Ad Philipp. I, 23.*

(3) *GREG. Homil. in Evangelia. Vide Lect. VII, VIII, IX. Dom. infr. Oct. Corp. Christ.*

inebriabuntur beati, ab ubertate domus tuae. Admitte me, non super pectus, sicut discipulum, nec ad osculum sicut sponsam, sed solum ad pedes velut Magdalenam, et inter crura sicut pueros Hebraeorum, ut inde persentiam ardorem charitatis tuae quae comburat quidquid mali feci, et perficiat quidquid boni facio!

Deprecatio. Concede nobis, misericors Deus, ut pasti deliciis sacramenti Cordis amantissimi Filii tui, Domini nostri Iesu Christi, iis ita inebriemur, ut mortui saeculo, tibi soli vivamus cum Unigenito Filio. (Ex missa *Gaudeamus*).

INDEX

PROLOGUS	Pag.	1
I. De cultu SS. Cordis Iesu in genere		4
II. De cultu privato SS. Cordis Iesu		6
III. Sententiae Patrum et Sanctorum		8
IV. De cultu publico SS. Cordis		14
V. Synopsis historiae cultus publici		16
VI. De obiecto cultus SS. Cordis		21
VII. De motivo cultus SS. Cordis		25
VIII. De fundamento cultus SS. Cordis		27
IX. De fine cultus SS. Cordis		30
X. De specialitate cultus SS. Cordis		33
XI. De excellentia cultus SS. Cordis		36
XII. De felicitate cultus SS. Cordis		39
XIII. De magnis gratiarum praemiis colentibus Cor Iesu promissis .		42
XIV. De sodalitatibus sub titulo SS. Cordis Iesu		46
XV. Facta Sanctorum mirabilia		50
Decretum approbationis Litaniarum SS. Cordis Iesu		55
Litaniae de Sacro Corde Iesu		57

CONCIONES.

I. Cor Iesu adorandum, quia est Cor Filii Patris aeterni	59
II. Cor Iesu admirandum, quia fuit in sinu Virginis Matris a Spiritu Sancto formatum.	69
III. Cor Iesu aestimandum, quia est Verbo Dei substantialiter unitum	79
IV. Cor Iesu colendum, quia est Maiestatis infinitae	89